

ES TRESOR DE COLL DE RATES

Maria Ripoll Sifre

Un dia sa meua família i jo vam passar per Coll de Rates. Es veia una llum de color or. I jo em preguntava si algun dia podríem descobrir es que hi havia allà.

Però un bon dia, sa meua mare, es meu pare i sa meua germana, em van dur a veure aquella llum tan lluminosa i brillant que sortia des sòl.

Vam pujar per un caminet que hi havia. Buscàvem sa llum que es veia de sa carretera i que tant m'intrigava. Va passar una llarga estona fins que la vam trobar.

Excavàrem fins que vam trobar d'on naixia aquella brillant llum: era un tresor!

Ens va costar molt dur es tresor a casa: era tan gran que no cabia en es cotxe. Però amb esforç vam aconseguir finalment carregar-lo.

Intentàrem que ningú el vegea mentre anàvem camí a casa per sa carretera, i per assegurar-nos que fóra així, el vam ficar a sa part de darrere des cotxe i el tapàrem amb un llençol apedaçat.

Vam arribar a casa, i de seguida els contàrem als uelos que havíem trobat un tresor a Coll de Rates.

Per sa porta ens va sentir una dona des poble: l'Encarnació. I va anar contant-ho de casa en casa.

Tots volien tindre part des tresor. I vam haver de repartir-lo. Tots estaven contents, sa meua família també.

Gent de fora es va assabentar i va vindre a Tàrbena. No quedava tresor. Així que cadascú havíem de donar un poc de sa part que li havíem repartit.

Cada dia venia més i més gent de fora, fins que ses persones de Tàrbena es quedaren sense.

Un bon dia es tarbeners es cansaren i reclamaren tot aquell tresor que havíem descobert i que sa gent de fora els esquilmà. Els pertanyia as que habitaven a la vila de Tàrbena.

Sa gent forastera no volia tornar es diners des tresor, però vam fer que els tornaren. Però sa gent de fora es quedà malhumorada, així que agarraren caminet i començaren a buscar altres tresors.

Anaven buscant per sa Caseta des Moros, es Buscarró, sa Font des Garrofer... No van trobar res.

Però es quedaren satisfets. Així que deixaren que es de Tàrbena es quedaren amb es seu tresor. Era d'ells. I feren una festa.

Mentre ballaven a la revetla, alguns intentaren entrar per ses cases, però no pogueren.

Van disfrutar de sa festa. Va acabar sa festa, alguna gent de Tàrbena volia més festa, però altra gent volia descansar de tant de treballar. Van quedar que es que volia festa que fera més festa, i es que volien descansar, que se n'anaren a dormir.

Passà la nit i a l'endemà va eixir un dia molt bo de sol, i tota Tàrbena va celebrar aquell dia de festa amb campanes, missa, cucanyes a la plaça, dinar de família i processó.

Ho passaren d'allò més bé. Fins i tot ses ueles velletes es llevaren sa toca i es mocador, i es posaren ses sabates de tacó.